

Sbírka zákonů republiky Československé

Částka 50.

Vydána dne 8. července 1949.

Cena Kčs 1.—

O B S A H:

(172.—175.) **172.** Nařízení, kterým se provádějí některá ustanovení rozpočtového zákona na rok 1949. — **173.** Nařízení o přestupech některých osob, vyňatých před 1. říjnem 1948 z pojistné povinnosti veřejnoprávního důchodového pojištění, do národního pojištění. — **174.** Nařízení, jímž se určuje, jakým způsobem se splňuje základní podmínka pro vznik nároků na dávky národního důchodového pojištění u sezonních zaměstnanců v zemědělství a lesnictví. — **175.** Vyhláška, kterou se uvádějí v prozatímní platnost Protokoly ze dne 14. září 1948, jimiž se pozměňují část II a čl. XXVI a část I a čl. XXIX Všeobecné dohody o clech a obchodu, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 59/1948.

172.**Vládní nařízení****ze dne 14. června 1949,**

kterým se provádějí některá ustanovení rozpočtového zákona na rok 1949.

Vláda republiky Československé nařizuje podle zákona ze dne 2. února 1949, č. 33 Sb., kterým se stanoví státní rozpočet republiky Československé na rok 1949 (rozpočtového zákona):

§ 1.

Výše prostředků určených státním rozpočtem (dále jen „úvěry“) k úhradě výdajů určitého druhu (§ 2, věta první rozpočtového zákona), je, pokud z rozpočtového zákona neplyne jinak, hranicí pro uhrazování výdajů. Úvěry mohou však býti plně vyčerpávány jen, pokud toho je nezbytně třeba.

§ 2.

(1) Za nutné potřeby podle § 2, věty druhé rozpočtového zákona lze považovati jen takové potřeby, jejichž neodkladného uspokojení vyžaduje plnění zákonných závazků nebo jiných nezbytných úkolů státu, zejména zabezpečení nerušeného chodu státní správy. Nutnost potřeby se především posuzuje s hlediska zájmu celého státu, nikoliv jen s hlediska dotčené jeho oblasti nebo dotčeného oboru veřejné správy.

(2) Úvěrů povolených pro určitý účel se smí použít, i když jsou splněny podmínky stano-

vené v § 2 rozpočtového zákona, jen ve výši nezbytně potřebné k dosažení tohoto účelu. To platí také o uvolňování zúčtovatelných záloh, jež mohou býti povolovány jen v mezích příslušných předpisů a ve výši potřebné pro příslušný účel a jichž lze použít jen do 31. prosince 1949, po případě, jde-li o výdaje uvedené v § 10, větě druhé rozpočtového zákona, do 28. února 1950.

§ 3.

Návrh ústředních úřadů na opatření dodatečného souhlasu Národního shromáždění podle ustanovení § 8 rozpočtového zákona k výdajům, které nemohou býti uhrazeny některým ze způsobů uvedených v §§ 4 až 7 rozpočtového zákona, jest dodati ministerstvu financí nejpozději do konce dubna 1950.

§ 4.

(1) Za opatření, která časově přesahují schválený rozpočet a svými důsledky zatěžují rozpočty příštích let a k nimž jest třeba vyžádati si předem souhlasu ministra financí (§ 9 rozpočtového zákona), se považují, pokud nejde o opatření podle zákonných předpisů, zejména zřizování fondů, zřizování nových honorovaných docentur a lektorátů na vysokých školách, rozšiřování úřadů a orgánů veřejné správy, zřizování po případě rozšiřování jiných zařízení, uzavírání nových nájemních smluv a vydávání nových periodických tiskovin, pokud by takovými opatřeními byl způsoben nový nebo zvýšený náklad pro státní pokladnu.

(2) Výpočet nákladů podle § 9, odst. 3 rozpočtového zákona musí být připojen nejen k návrhům zákonů a nařízení tam uvedených, ale i k návrhům všech administrativních opatření, jejichž uskutečnění by způsobilo výdaje pro státní pokladnu. V tomto výpočtu nákladů jest uvést nejen podrobný výpočet očekavatelného nákladu v běžném roce, ale i přesné údaje o očekavatelném nákladu, který navržené opatření bude mít nebo by mohlo mít v letech pozdějších. Návrh nového zdroje příjmu podle § 9, odst. 3, věty druhé rozpočtového zákona jest obdobně opatřiti podrobným číselným výpočtem výnosu tohoto zdroje příjmu.

§ 5.

(1) Za použití povolených úvěrů podle § 10, věty první rozpočtového zákona se pokládá poukaz peněz platebním poukazem vydaným do 31. prosince 1949 a dodaným příslušné účtárně k předpisu prokazatelně nejdéle do 5. ledna 1950, provádí-li výdaj pokladna, této pokladně do 10. ledna 1950 a u zastupitelských úřadů nejpозději do 31. ledna 1950. Jde-li o použití úvěrů podle § 10, věty druhé rozpočtového zákona, prodlužují se výše uvedené lhůty vždy o 2 měsíce.

(2) Platební poukazy vydané v roce 1949, po případě do 28. února 1950, dodané však do účtárny nebo pokladny po uplynutí příslušné lhůty uvedené v odstavci 1, jest vrátiti jako neplatné.

(3) Částky potřebné na placení závazků splatných v roce 1949 jest poukazovati, pokud rozpočtový zákon nestanoví jinak (§ 10, věta druhá), ještě v tomto roce. Úhrada výdajů, které mají zatěžovati úvěr státního rozpočtu na rok 1949, nesmí být odsunuta k tíži úvěrů příštích let.

(4) Poukazovati peníze k úhradě závazků, jež vzniknou po 31. prosinci 1949, nebo tvořiti jakýmkoliv jiným způsobem rezervy z úspor na úvěrech není přípustno.

§ 6.

(1) Poukazující orgán jest odpověden podle příslušných předpisů za to, že bylo dbáno ustanovení rozpočtového zákona a tohoto nařízení.

(2) Návrhy na výdaje podle volné úvahy musí být předloženy rozpočtovému referentu, aby posoudil jejich účelnost a přiměřenost.

(3) Orgán obstarávající službu účetní (dále jen „účetárna“), přezkouší správnost údajů ve všech spisech, kterými se uskutečňují státní výdaje nebo příjmy. Jsou-li údaje správné a

odpovídá-li poukaz zákonu a tomuto nařízení, provede se výplata (zaúčtuje se příjem).

(4) Má-li účetárna námítky proti platebnímu poukazu (příkazu ke zúčtování příjmu), uvede její přednosta ve spise, proč jej nelze provésti a vrátí spis bez provedení poukazujícímu orgánu.

(5) Nesouhlasí-li poukazující orgán s názorem přednosta účtárny, předloží věc k rozhodnutí přednostovi úřadu — u ministerstva ministrowi, u krajského nebo okresního národního výboru pak jeho předsedovi prostřednictvím příslušného referenta. Pisemné rozhodnutí přednosta úřadu (předsedy národního výboru) je konečné. Jestliže toto rozhodnutí nařídí provedení poukazu, s nímž přednosta účtárny nesouhlasil, zařídí účetárna výplatu (příjem) a poznamená u příslušného účetního zápisu a v účetní závěrce stručné odůvodnění s uvedením čísla spisu, kterým byl poukaz proti jejím námítkám znovu nařízen. Poukazovací úřad (národní výbor) oznámí však takové případy ministerstvu financí, nejvyššímu účetnímu kontrolnímu úřadu a — pokud nejde o ústřední úřady — také resortnímu ministerstvu.

§ 7.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. ledna 1949; provede je ministr financí v dohodě se zúčastněnými členy vlády.

Zápotocký v. r.

Kabeš v. r.

173.

Vládní nařízení ze dne 28. června 1949

o přestupech některých osob, vyňatých před 1. říjnem 1948 z pojistné povinnosti veřejnoprávního důchodového pojištění, do národního pojištění.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 268, odst. 3 a podle § 7, odst. 2 zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 99 Sb., o národním pojištění, a podle čl. V. zákona ze dne 25. března 1948, č. 70 Sb., o sjednocení některých předpisů ve veřejnoprávním sociálním pojištění:

§ 1.

(1) Osoby, které byly v den 30. září 1948 podle některého z předpisů o veřejnoprávním důchodovém pojištění do tohoto dne platných (použitelných) vyňaty ve svém zaměstnání z pojistné povinnosti veřejnoprávního důchodového pojištění proto, že jim byly zaručeny normální (rovnocenné) pensijní nároky (dále jen „vyňaté zaměstnání“), nejsou však již podle zákona o národním pojištění vyňaty z důchodového pojištění, nabudou u Ústřední národní pojišťovny k uvedenému dni nároků, které by byly získaly, kdyby byly bývaly po celou dobu vyňatého zaměstnání povinně pojištěny podle předpisů o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách. Doba mezi 1. červencem 1920 a 31. prosincem 1928 se však vždy započítává v XVI. třídě služného a doba před 1. červencem 1920 v VI. třídě služného (§ 177, odst. 1 zákona ze dne 21. února 1929, č. 26 Sb., o pensijním pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách). Dobou vyňatého zaměstnání se tu rozumí veškerá doba v něm skutečně strávená a doba vojenské presenční služby konané po 31. prosinci 1928. Získaly-li tyto osoby před 1. říjnem 1948 skutečnou příspěvkovou dobu ve veřejnoprávním důchodovém pojištění, započítává se jim také tato doba, a to tak, jak byla v tomto pojištění původně získána. Ustanovení § 269, odst. 5 zákona o národním pojištění se na tyto osoby nevztahuje.

(2) Ustanovení odstavce 1 platí obdobně pro osoby, které 30. září 1948 požívaly odpočívacích nebo zaopatřovacích platů od zaměstnavatele, na jehož zaměstnance se vztahuje ustanovení odstavce 1, a pro osoby, které vystoupily z vyňatého zaměstnání u takového zaměstnavatele před 1. říjnem 1948, nevznikla-li do tohoto dne zaměstnavateli povinnost k převodu částek vydaných podle předpisů o přestupech v sociálním pojištění (zaopatření).

§ 2.

(1) Za převzetí nároků osob, na něž se vztahují ustanovení § 1, odst. 1 a 2, vydá zaměstnavatel, který zaručoval pensijní zaopatření, Ústřední národní pojišťovně úhradu. O výši a způsobu této úhrady platí obdobně ustanovení § 2, odst. 1, č. 3 a § 2, odst. 2 zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 98 Sb., o soustředění pensijního pojištění soukromých zaměstnanců ve vyšších službách a o některých dalších opatřeních v oboru veřejnoprávního sociálního pojištění. Od této úhrady si zaměstnavatel odečte částky, které vyplatil za dobu po 30. září 1948

na dávkách, pokud povinnost k jejich výplatě přechází na Ústřední národní pojišťovnu. Ministerstvo práce a sociální péče může povolit splácení úhrady v přiměřených splátkách.

(2) Úhradu podle odstavce 1 za nároky osob, které vystoupily z vyňatého zaměstnání před 1. říjnem 1948, odevzdá zaměstnavatel jen, jestliže tyto osoby vystoupily z vyňatého zaměstnání po 31. prosinci 1928 a dne 30. září 1948 byly na živu, bydlely v Československé republice a nepožívaly důchodu.

§ 3.

Zaměstnavatelé, kteří zaručovali pensijní zaopatření osob uvedených v § 1, odst. 1 a 2, nebo jejich právní nástupci jsou povinni sdělit do 30. června 1950 Ústřední národní pojišťovně a každému zaměstnanci nebo příjemci odpočívacích nebo zaopatřovacích platů, na kterého se vztahuje toto nařízení:

a) počet příspěvkových měsíců, které se uvedeným osobám započítávají v jednotlivých třídách podle tohoto nařízení,

b) výši odpočívacího nebo zaopatřovacího platu, kterého tyto osoby požívaly nebo na který by měly nárok ke dni 30. září 1948 podle příslušných ustanovení dosavadních předpisů nebo smluv o pensijním zaopatření.

§ 4.

Ustanovení §§ 1 až 3 platí obdobně:

a) pro zaměstnance, u nichž zaniklo vynětí z pojistné povinnosti veřejnoprávního důchodového pojištění v důsledku reorganisace peněžních ústavů provedené podle zákona ze dne 20. července 1948, č. 181 Sb., o organizaci peněžnictví, podle zákona ze dne 20. července 1948, č. 182 Sb., kterým se rozšiřuje působnost a mění právní povaha Poštovní spořitelny, anebo podle zákona ze dne 20. července 1948, č. 183 Sb., o Investiční bance, a pro pozůstalé po takovýchto zaměstnancích s výjimkou zaměstnanců Poštovní spořitelny a jejich pozůstalých, jimž vznikl nárok na odpočívací nebo zaopatřovací platy před 1. zářím 1948;

b) pro zaměstnance bývalých soukromých pojišťoven, u nichž vynětí z pojistné povinnosti veřejnoprávního důchodového pojištění zaniklo před 1. říjnem 1948 proto, že pojišťovny byly znárodněny podle dekretu presidenta republiky ze dne 24. října 1945, č. 103 Sb., o znárodnění soukromých pojišťoven, a pro pozůstalé po takovýchto zaměstnancích.

§ 5.

Zaměstnanci obchodních a živnostenských (průmyslových) komor, kteří před 1. květnem 1949 vstoupili do výslužby nebo před tímto dnem zemřeli nebo byli nejpozději k tomuto dni převzati do státních služeb, se vyjmají s účinností od 1. října 1948 z národního důchodového pojištění; ustanovení §§ 1 až 3 se na tyto zaměstnance a na jejich pozůstalé nevztahují.

§ 6.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. října 1948; provede je ministr práce a sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

Zápotocký v. r.

Kliment v. r.
za ministra Erbana.

174.

Vládní nařízení ze dne 28. června 1949,

jímž se určuje, jakým způsobem se splňuje základní podmínka pro vznik nároků na dávky národního důchodového pojištění u sezonních zaměstnanců v zemědělství a lesnictví.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 61, odst. 5 zákona ze dne 15. dubna 1948, č. 99 Sb., o národním pojištění:

§ 1.

Základní podmínka stanovená v § 61, odst. 1 zákona o národním pojištění pro vznik nároků na dávky z důchodového pojištění uvedené v § 60, odst. 1, písm. a) až g) téhož zákona se splňuje buď způsoby uvedenými v zákoně o národním pojištění nebo tím, že pojištěnec byl v posledních pěti letech přede dnem nápadu dávky nebo před svou smrtí pojištěn celkem alespoň 730 dní jako sezonní zaměstnanec v zemědělství nebo v lesnictví.

§ 2.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem 1. října 1948; provede je ministr práce a sociální péče v dohodě se zúčastněnými ministry.

Zápotocký v. r.

Kliment v. r.
za ministra Erbana.

175.

Vládní vyhláška ze dne 11. března 1949,

kteřou se uvádějí v prozatímní platnost Protokoly ze dne 14. září 1948, jimiž se pozměňují část II a čl. XXVI a část I a čl. XXIX Všeobecné dohody o clech a obchodu, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 59/1948.

Podle § 1 zákona ze dne 4. července 1923, č. 158 Sb., o prozatímní úpravě obchodních styků s cizinou, a podle čl. VII zákona ze dne 22. června 1926, č. 109 Sb., jímž se částečně mění zákon o celním sazebníku pro československé celní území a celní sazebník a vydávají ustanovení o úpravě obchodních styků s cizinou vyhláší:

Podle usnesení vlády republiky Československé ze dne 15. února 1949 a se souhlasem presidenta republiky se uvádějí v prozatímní platnost s účinností od 1. ledna 1949 Protokoly ze dne 14. září 1948, jimiž se pozměňují část II a čl. XXVI a část I a čl. XXIX Všeobecné dohody o clech a obchodu, vyhlášené ve Sbírce zákonů pod č. 59/1948, ve znění Protokolů ze dne 24. března 1948 vyhlášených ve Sbírce zákonů pod č. 211/1948, 212/1948 a 216/1948.

Tyto Protokoly se vyhláší v příloze Sbírky zákonů k částce 50 na straně 269 v překladu a v původním znění anglickém a francouzském.

Zápotocký v. r.